

Uit: Een Jihad van liefde

Menselijkheid

Aangezien ik in de eerste plaats mens ben en daarna pas moslim, is het logisch dat ik humanistische waarden voorop stel.

Of ik nu zoon van Adam ben of het gevolg van evolutie, mijn menselijkheid impliceert drie fundamentele waarden: onschendbaarheid van het leven, vrije wil en een broederband met andere mensen. De onschendbaarheid van het leven betekent dat je nooit het leven van een ander mag aantasten, zoals ik natuurlijk ook niet wens dat iemand een einde aan het mijne maakt. Overtuigingen of zienswijzen mogen nog zo uiteenlopen, nooit zal dit een moord kunnen rechtvaardigen. Elk leven is heilig.

De vrije wil is het vermogen om je eigen weg in het leven te kiezen. Je kan kiezen of je gelooft of niet, of je een bepaalde denkwijze accepteert of niet. De vrije wil geeft de geest de vrijheid om open te bloeien. Dat maakt je denken zoveel interessanter, zoveel dieper.

Broederschap betekent dat je zegt: "Mijn gelijke, mijn broeder in de menselijkheid die ik liefheb, waarschijnlijk ben ik het niet op alle punten met je eens, maar dat geeft niet. Dat zal niet verhinderen dat we een maaltijd kunnen delen, in een goede sfeer, met wederzijds respect."

Politiek

Ik denk dat die principes ook in de politiek zouden moeten gelden. Altijd erkennen dat de ander in de eerste plaats een mens is. Altijd empathie proberen op te brengen voor zijn standpunt, zonder onmiddellijk te oordelen.

Ik kan me gemakkelijk in een Palestijn of een Israëliër verplaatsen. Ik kan het onrecht erkennen dat de Palestijnen ondergaan. Erkennen dat Gaza een openluchtgevangenis is geworden. Erkennen dat het woord "kolonisten", dat niemand lijkt te deren ons herinnert aan de duistere periodes in de geschiedenis.

Maar tegelijkertijd ook in de huid van een Israëliër kruipen en erkennen dat hij de beste manier wil vinden om met zijn burens te leven. Gezamenlijk de Shoah erkennen en herdenken, zodat het nooit meer gebeurt. Maar ook begrijpen dat veel jongeren het moeilijk vinden om de aandacht voor dat historisch leed te verzoenen met het stilzwijgen over hun meer recent leed. Erkennen dat de bal in jouw kamp ligt.

Het discours van haat aan Palestijnse zijde sterkt de Israëliëse extremisten enkel maar in hun beleid. De een voedt zich met de ander en het levert niets op. Uiteindelijk zijn het mensen die met hun leven de prijs betalen.

Iedere dode is er een te veel, of het nu een Palestijn of een Israëliër is. Een aanslag of een bombardement is nooit gerechtvaardigd. Dat is mijn overtuiging als pacifist. Je moet verontwaardigd zijn en oproepen tot dialoog, zodat er een leefbare oplossing wordt gevonden. Aan beide kanten zijn mensen van goede wil. Joden en Palestijnen lijken zoveel op elkaar.

Uit: Een Jihad van liefde (p.79 -82) , Mohamed El Bachiri (2017)